

Josep Guinovart
 Felicitació d'any nou, 1967 (revers)
 Llapis, gouache, rotulador i collage sobre paper.
 16,6 x 12,7 cm.
 Col·lecció particular, Barcelona

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL·LABORACIÓ DE

HORARI D'HIVERN

Del 21 de setembre al 20 de juny
 de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
 dissabtes, d'11 h a 14 h de 17 h a 19 h
 diumenges, d'11 h a 14 h

HORARI D'ESTIU

Del 21 de juny al 20 de setembre
 de dimarts a divendres de 10 h a 13 h i de 17 h a 20 h
 dissabtes d'11 h a 14 h i de 17 h a 20 h
 diumenges d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT

1 i 6 de gener, 2 i 4 d'abril, 1 de maig, 24 de juny i 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU

L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART

Informació i subscripcions / Telèfon 973 39 27 31
 Informació i concertació de visites EN GRUP
 Reserva anticipada. Telèfon i fax 973 39 09 04

PATROCINA

Ignasi Aballí

Pòsit

Cicle L'or del temps
lordeltemps.wordpress.com

10 octubre | 5 desembre 2010
 Agramunt (Lleida)

Josep Guinovart
Felicicació d'any nou, 1967 (anvers)
Llapis, gouache, rotulador i collage sobre paper.
16,6 x 12,7 cm.
Col·lecció particular, Barcelona

Ignasi Aballí Pòsit

Ignasi Aballí s'adona de l'excés de soroll, de substantivització, de marca, d'objectes, de jo, i de com aquest excés va en detriment del sentit, de la consciència pròpia. Així, es proposa de deconstruir (o reconstruir) la naturalesa del fet creador i, amb aquesta, de la identitat que es desenvolupa en la dialèctica entre la nostra voluntat i el món. I quin és el factor, el vehicle i el substrat de totes les nostres accions i del seu possible sentit? El temps.

Aballí segueix un mètode singular: deixar fer, no fer sinó que el temps pinti, modeli, compoï, faci. Ho ha posat en pràctica amb l'obra d'art (per exemple, al seu llenç cobert de la pols adherida durant anys) i també en allò que l'envolta, legítima i comunica: l'exposició. El 2006, al Museo de Portimão, va deixar la seva càmera fotogràfica dins d'una vitrina i es va comprometre a no fer cap foto durant el temps que durés la mostra. Per a l'Espai Guinovart d'Agramunt, Aballí ha proposat un treball específic. Però no hi ha cap peça, ni l'artista ha produït res, sinó que la peça és una exposició. Pòsit és una exposició d'obres que Aballí ha anat acumulant al llarg dels anys, per interès o casualitat, de Josep Guinovart. Lògicament, com a exposició és molt modesta, mínima i fragmentària, comparada amb el que es pot veure sincrònicament a l'Espai Guinovart, on s'ofereix una selecció molt notable d'obres.

Aballí presenta una obra que no és tal, que no ha estat feta sinó recollida (després de constituir-se a l'atzar del temps) i que ha estat produïda per un altre autor. El que hi veiem és el que li resta físicament a Aballí de Guinovart: un pòsit, és a dir, allò que el temps ha anat decantant, per oposició al (di)pòsit que es constitueix deliberadament en l'aïny protector d'estalvi i de previsió de futur. Aballí recontextualitza aquests vestigis, però no es tracta simplement (com ja havien fet abans els informalistes i els neorealistes) de detritus, sinó de l'absència, que és una espècie de presència particular, en negatiu, tant de l'autor (Aballí?) com del productor (Guinovart?).

Aballí prefereix inventariar, classificar, recollir sense acumular o atesorar, per fer visibles processos i realitats. Enfront de la cultura contemporània del consum i de la quantitat, ofereix una alternativa tan discreta com contundent. En darrer terme, potser és aquest l'aspecte que reuneix dos artistes tan diferents generacionalment i pels continguts: aquesta mena d'ecologia fonamental. Guinovart l'expressa de manera romàntica, Aballí ho fa de forma econòmica. No en varia la pertinència.

Àlex Mitrani

Ignasi Aballí Pòsit

Ignasi Aballí se perca del excés de ruid, de sustantivització, de marca, de objetos, de yo, y de cómo este exceso va en detrimento del sentido, de la conciencia propia. Así, se propone deconstruir (o reconstruir) la naturaleza del hecho creador y, con ésta, de la identidad que se desarrolla en la dialéctica entre nuestra voluntad y el mundo. ¿Y cuál es el factor, el vehículo y el sustrato de todas nuestras acciones y de su posible sentido? El tiempo.

Aballí sigue un método singular: dejar hacer, no hacer sino que el tiempo pinte, modele, componga, haga. Lo ha puesto en práctica con la obra de arte (por ejemplo, en su lienzo cubierto del polvo adherido durante años) y también en lo que la rodea, legítima y comunica: la exposición. En 2006, en el Museo de Portimão, dejó su cámara fotográfica dentro de una vitrina y se comprometió a no hacer foto alguna durante el tiempo que durase la muestra. Para el Espai Guinovart de Agramunt, Aballí ha propuesto un trabajo específico. Pero no hay ninguna pieza en él, ni el artista ha producido nada, sino que la pieza es una exposición. Pòsit (Pósito) es una exposición de obras que Aballí ha ido acumulando a lo largo de los años, por interés o casualidad, de Josep Guinovart. Lógicamente, como exposición es muy modesta, mínima y fragmentaria, comparada con lo que se puede ver sincrónicamente en el Espai Guinovart, donde se ofrece una selección muy notable de obras.

Aballí presenta una obra que no es tal, que no ha sido hecha sino recogida (después de constituirse al azar del tiempo) y que ha sido producida por otro autor. Lo que vemos en ella es lo que le queda físicamente a Aballí de Guinovart: un pòso, es decir, lo que el tiempo ha ido decantando, por oposición al depósito que se constituye deliberadamente en el aïny protector de ahorro y de previsión de futuro. Aballí recontextualiza estos vestigios, pero no se trata simplemente (como ya habían hecho antes los informalistas y los neorealistas) de detritos, sino de la ausencia, que es una especie de presencia particular, en negativo, tanto del autor (Aballí?) como del productor (Guinovart?).

Aballí prefiere inventariar, clasificar, recoger sin acumular o atesorar, para hacer visibles procesos y realidades. Frente a la cultura contemporánea del consumo y de la cantidad, ofrece una alternativa tan discreta como contundente. En último término, quizá es éste el aspecto que reúne a dos artistas tan diferentes generacionalmente y por los contenidos: esta especie de ecología fundamental. Guinovart la expresa de manera romántica, Aballí lo hace de forma económica. No varía su pertinencia.

Àlex Mitrani

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Ignasi Aballí Pòsit

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge dia 10 d'octubre a les 19 h.

L'exposició romandrà oberta del 10 d'octubre al 5 de desembre de 2010.

Cicle L'or del temps

Partint de l'epítafi del poeta André Breton «Jo busco l'or del temps», presentem les propostes d'artistes de generacions i de perfils diversos que reflexionen sobre el sentit i la funció de la temporalitat en relació amb la consciència individual, la història col·lectiva o el procés del treball creatiu.

Daniel Argimon, Jordi Abelló, Jaume Pitarch,
Ignasi Aballí, Josep Guinovart, Quim Tarrida.
A cura d'Àlex Mitrani.
lordeltemps.wordpress.com

PERFORMANCE

Àngel Corral

Bordando el tiempo
12 d'octubre de 2010 a les 12.30 hores.

PROPERES EXPOSICIONS

Quim Tarrida

19 desembre 2010 | 6 febrer 2011